

РЕШЕНИЕ

№ 6577

гр. София, 11.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 02.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **7288** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

25

Производството е по реда на чл.197, ал.2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма] ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] [улица] срещу РЕШЕНИЕ №ПО-72 от 09.07.2021г.на Директора на ТД на НАП, с което жалбата на дружеството е отхвърлена срещу ПОСТАНОВЛЕНИЕ ЗА НАЛАГАНЕ НА ПРЕДВАРИТЕЛНИ ОБЕЗПЕЧИТЕЛНИ МЕРКИ изх.№С210022-023-0001870 от 01.07.2021г. издадено от Б. В. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП.

По изложените в жалбата съображения -се моли същата да се уважи и да се отмени оспореното решение, ведно с постановлението. Твърди се, че не е спазена целта на закона и основните принципи на административния процес. Не е съобразен принципа за съразмерност и административният орган не е упражнил правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо, което е в нарушение на чл.6, ал.5 от АПК. Допълва се, че няма да има затруднение в събирането на конкретните задължения, както и същите не са ликвидни и изискуеми все още. По отношение на конкретните обезпечителни мерки също се възразява, че не са подходящите. Твърди се в тази насока, че няма мотиви, не са изложени конкретни съображения вкл. е наложен запор върху стоки, които не са собственост на оспорващия, доколкото последният не е издал фактура за същите. Излагат се и съображения по същество за

мотивите за отказано право на данъчен кредит по отношение на определен доставчик. Акцентира се, че в хода на ревизионното производство дружеството ще установи тези твърдения. Прави се извода, че няма посочени и конкретни доставки, поради което липсата на конкретника за размера на задължението, макар публичният изпълнител да е обвързан със същото- води до постановяване на незаконосъобразен акт и потвърждаващото го решение.

Ответната страна чрез юрк.К. оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът след като се запозна с доказателствата по делото и становищата на страните, намери за установено следното:

Жалбата от 16.07.2021г. по отношение на връчено решение на 13.07.2021г. е в срок, от адресат на акта, засегнат от същия неблагоприятно, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

Във връзка с гореизложеното следва да се има предвид, че производството пред административния орган е започнало по мотивирано искане на Т. М. на длъжност главен инспектор по приходите във връзка с ревизия на жалбоподателя, възложена със Заповед за възлагане на ревизия №Р-22221421000494 -020-003 от 28.04.2021г..

Съгласно предложението - ревизията е по повод проверка за прихващане или възстановяване на РЛ на декларирано ДДС за възстановяване в размер на 68 057,75лв.. При ревизията е установено, че доставчикът [фирма] е издал фактури по отношение на които доставките не са реални и правото на данъчен кредит /ДК/ не следва да бъде признавано. Посочено е, че очаквания размер на данъчните задържания е 274 970лв. главница и 27 881лв. лихва, поради което е изискано от публичният изпълнител при ТД на НАП с оглед размера на очакваното задължение и евентуалното му затруднение при събирането му- да се наложат предварителни обезпечителни мерки. Съответно с постановление изх.№С210022-023-001870 от 01.07.2021г. и констатацията, че РЛ не разполага с други активи –освен стоки в оборот – е наложен запор върху движимите вещи, описани в протокол №0041 012 от 01.07.2021г. издаден от Н. А. и А. Т. с цена на придобиване 16 793,90евро., както и е наложен запор върху наличните и постъпващите сума по банкови сметки и депозити, както и вещи в „Ю. България“ и [фирма] за сумата от 302 851лв., както и за същата сума е наложен запор върху вземането от третото задължено лице [фирма].

Недоволен от постановление- оспорващият е обжалвал същото по административен ред и на основание чл.197, ал.1 от ДОПК Директорът на дирекция ОДОП е отхвърлил жалбата с решение №ПО-72 от 09.07.2021г.. Видно от решението –наложените обезпечителни мерки се постановяват в самостоятелно производство във връзка с образувано ревизионно производство. В това производство публичният изпълнител не може да обсъжда размера на предполагаемото задължение и е обвързан с предложението на органите по приходите. Правомощието за преценка има по отношение на това -налице ли е мотивирано предложение и какви конкретно обезпечителни мерки да наложи. В тази връзка ответникът е приел, че постановелнието е законосъобразно. Посочено е, че съгласно чл.121, ал.1 от ДОПК целта на налагане на ПОМ е предотвратяването извършването на сделки и действия с имуществото на РЛ, следствие от което ще се затрудни събирането на бъдещото задължение. Визирано е , че в тази насока се взема предвид размера на очакваното задължение, което се обезпечава, както и имуществото на РЛ. Конкретно е посочено,

че правилно е наложен запор върху вземането към трето лице, върху налични и постъпващи суми, както и на стоките в описания протокол. Допълнено е, че от жалбоподателя не е направено искане по чл.199 от ДОПК за замяна на обезпечителните мерки. Прието е, че по чл.208 от ДОПК са разписани основанията, при които се отменят обезпечителните мерки като нито едно от тях не е налице. С оглед изложеното е отхвърлена жалбата.

СЪДЪТ ПРИЕМА СЛЕДНОТО:

Оспореното решение и постановелние са постановени от надлежни органи. Спазена е също предвидената в чл.196 от ДОПК писмена форма със съдържащите се по ал.1 задължителни реквизити. Налице е също мотивирано искане от орган по приходите, в което има констатация за предполагаеми задълженията. Не се изисква същите да са ликвидни и изискуеми, именно с оглед на обстоятелството, че се касае за обезпечение на предполагаеми вземания. Следва единствено да има образувано производство по установяването им, което е налице. Относно размера на същите -отново няма спор, че публичният изпълнител, както и съдът –не могат да правят констатации на база анализ на доказателстваната в ревизионното производство. Какво ще се установи при евентуалното оспорване на РА, ако се достигне до издаването му-също е неотнормимо. В този аспект правените от жалбоподателя възражения за реалност на доставките – са несъстоятелни. Не е длъжен органът по приходите при отправянето на мотивираното предложение да сочи конкретни основание за това, че доставките са нереални- напр. защото няма кадрова или друга обезпеченост, защото доставчикът е рисков, тъй като не е намере на адреса или има неплатени задължения към фиска. Достатъчно е да се посочи по отношение на кои доставки е тази констатация или от кои доставчик са направени. Изложеното е така, защото по никакъв начин нито директора на НАП по реда на административния контрол, нито състава по реда на съдебния контрол трябва и може да провери изложените констатации. Следователно -достатъчно е обвързването на размера с период и доставчик, за да бъде предложението по какъвто начин мотивирано, но дали е по-подробно или не – отново контрол по отношение дори на тази мотивираност не може да бъде осъществен. Идеята за това – е да се установи, че предложението почива на определени факти, които са основание да се иска налагането на процесните мерки, а не е самоцелен акт на органа. При всяко положение – достатъчно или не мотивирано, изложеното не гарантира завършването на ревизионното производство с ревизионен акт, с който ще се установят окончателно съответните задължения, чието обезпечение като предполагаеми се иска. Именно с оглед етапа на производството –изискването за мотивираност не следва да се абсолютизира, а подлежи на конкретна преценка от състава. Конкретно съдът намира, че предложението за налагане на мерките е достатъчно мотивирано.

На следващо място – второто изискане също правилно е съобразено от ответника, че е налице обезпечителната нужда. Същата на етап налагане на обезпечение на бъдещи, предполагаеми задължение – не може да се обуслови от конкретно поведение или намерение на адресата да погаси тези задължения /какъвто довод се прави/ –а се преценява въз основа на имуществото на лицето, можещо да служи за обезпечение на тези задължения, както и конкретно за техния размер. В процесната хипотеза – макар и последният да е предполагаем, както и имуществото да е променлива величина –няма други критерии, които са служат за основа. Какви ще бъдат задълженията, установени окончателно с ревизионния акт, както и какво ще

бъде намерението на ревизираното лице впоследствие /да плати или не/ - са обстоятелства бъдещи, с по-висока степен на неопределяемост, поради което не следва и не могат да се преценят. В тази връзка видно от мотивираното предположение –очакваните задължения са в значителен размер, а РЛ няма имущество, освен стоки в оборот. С оглед изложеното правилно е прието, че рискът да не се платят очакваните задължения е висок и е налична целта по чл.121, ал.1 от ДОПК за налагане на ПОМ, защото така ще се предотврати извършването на сделки и действия с имуществото на РЛ, следствие от което ще се затрудни събирането на бъдещото задължение.

Съдът намира на следващо място, че е правилна преценката за конкретно наложените обезпечителни мерки са, които са подходящи и по-специално не се споделя възражението на жалбоподателя, че е наложен заповор върху чужди стоки. С постановлението е наложен заповор върху вещи, описани в протокол №0041 012 от 01.07.2021г. издаден от Н. А. и А. Т. с цена на придобиване 16 793,90евро. Протоколът е приложен на л.27 и представлява протокол за предприети действия по обезпечаване на доказателствата реда на чл.41 от ДОПК. Няма данни по преписката жалбоподателят с тези аргументи да е оспорил по съответния ред наложените действия, поради което протоколът е стабилен акт, който удостоверява предприетите действия на органите по приходите по отношение на стоки, собственост на дружеството. Правилно въз основа на тези доказателства – върху същите е наложен заповор.

Няма и данни наложените мерки, преценини съобразно чл.121, ал.3 от ДОПК – да доведат до сериозно възпрепятстване /или спиране/ дейността на субекта. Във връзка с последното следва и да се съобрази, че налагането на предварителни обезпечителни мерки вкл. по реда на чл.121 ДОПК, е мярка предвидена да гарантира събирането на публични вземания с цел защита на публичните интереси, поради което налагането на заповора, който би могъл да осигури събирането на публични вземания на държавата, следва да бъде винаги допустимо, именно за постигане горепосочената цел на закона при отсъствие на последиците за дейността на субекта по чл.121, ал.3 от ДОПК.

Следователно- оспореното постановление и потвърждаващото го решение са издадени от компетентен орган, при правилно приложение на материалния закон, без допуснати процесуални нарушения, поради което жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли, ведно с последиците присъждането на юрк.възнаграждение в размер на 100лв. по Наредбата за заплащане на ПП –чл.24.

ВОДИМ СЪДЪТ и на основание чл.197, ал.2 от ДОПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на [фирма] ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] [улица] срещу РЕШЕНИЕ №ПО-72 от 09.07.2021г. на Директора на ТД на НАП, с което жалбата на дружеството е отхвърлена по отношение на ПОСТАНОВЛЕНИЕ ЗА НАЛАГАНЕ НА ПРЕДВАРИТЕЛНИ ОБЕЗПЕЧИТЕЛНИ МЕРКИ изх.№С210022-023-0001870 от 01.07.2021г. издадено от Б. В. на длъжност публичен изпълнител при ТД на НАП, както и отхвърля жалбата срещу самото постановление.

ОСЪЖДА [фирма] ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] [улица]- да заплати на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв..

Решението е окончателно.

Съдия: